

שולמית הוה הלוי

פְּרָקִי שִׁיבָא

אוּג'ין, הודו

הַמִּסְתַּוְרִין נִתְחַוְרוּ כְּשֶׁעִיפָה נִפְשִׁי בְּנִטְאָר מִנְטָאָר
כָּל פְּרָקִי הַזְּמַן שְׁאַתָּה מְנַלָּה עֲרוֹתוֹ וּמְחַשֵּׁב
קְצוֹתָיו, מִפְּרָק אוֹתוֹ מִפְּלֹאוֹתָיו
מִשְׁכָּבָר, בְּעֵבֶר הַבְּלָתִי מִשֹּׁג
בְּעוֹדֵי אֵלִילת הָעֵתִים, כָּבָר
אִז הָיִיתָ יוֹנֵק מִשְׁדֵּי, טוֹמֵן
רֵאשִׁד בְּרַעַמַת שְׁעָרוֹתֵי
אֶת סוֹדוֹתֵי וְכַחֵי בְּכָל דּוֹר
וְדוֹר אֶתָּה שָׁב וּבּוֹחֵן
וּמְשַׁכְּתֵב בְּשׁוֹרוֹת
שֶׁל סְמָלִים
וּמִפְּרָסֵם

רַק עֵתוֹתֵי שְׁלִי נּוֹתְרוּ בְּיָדֵי וְעוֹדֵי
קוֹצְבַת זְמַנִּי בְּגִרְזוֹן
הַשְּׂאוֹל מִשְׁמִי שְׁמַמָּה

קֶצֶבַת וּקְצוּבָה רְכוּבָה עַל נֶמֶר
מְכַנְעֵת הָיִיתִי אֶת שִׁיבָא. לֹא אֲדַע עַל
מָה אֲנִי מְנַסֶּה לְסוֹד מִפְּנֵי מִי
רַבַּת זְרוּעוֹת וּפְעָלִים
חֲרָבוֹת וּתְעָרִים בְּתַרְיֶסֶר יָדֵי
אֵךְ בְּלִמָּה בְּשׁוֹלֵי אֲדָרְתִי

וְאַף כִּי כָּל אֱלֹה
וּפְתָנִים מְרַגְלוֹתֵי
לֹא תִבּוֹא לְחַלּוֹת אֶת פְּנֵי
בְּמִנְחָה שֶׁל רֵאשׁ מִפְּצָח וְחֶלֶב
שְׁהָרֵי אֲנִי, קְאֵלֵי־מָה, סוֹגְדַת לָךְ
אֵלּוֹף שָׁנִים שְׁבָרִירֵי וְעֵדִין
כְּאֵלוֹן שְׁנִקְלַע לְטַרְשֵׁי הַמְדָּבָר
מִסְכַּת יָדִים שְׁלִי תִסּוּף בְּעַדָּךְ
בְּשִׁתִּים אֲכַסָּה פְּנִיד
וּבְשִׁתִּים אֲנַלָּה רַגְלִיד
וּבְשִׁתִּים אֲלַטָּף

ובְּכַל יְדֵי הַנּוֹתָרוֹת
ובְּכַל סוּדוֹת הַפְּנִימָה
עַל כְּרַחֲנוֹ אֲכַנְיָעָה
אֲנִיעַ וְאֹזִיעַ אֶת אִמְתָּךְ
וְאֶת סִפְיָךְ

הַפְּתָנִים הַכְּרוּכִים סָבִיב
יִרְכִי הַנְּעֻדְרוֹת הֵן תִּשְׁלִיל
הָאִי-אֲנִי הַמִּשְׁתַּלְּשֵׁל
וְנוֹשֵׁל מֵאִכְפָּה הַנִּמְרָה
עָלָיו אֲנִי מְצִיֶּרֶת
אֲנִי שׁוֹמְנֵי אוֹזֵל
שׁוֹמְנֵי נוֹזֵל וְזָב בְּצַבְעִים
מִרְתִּיעִים, אֲנִי קְאִלִי-מָה
בְּחִלּוֹף עֵדוֹן הַתָּם
שֶׁהָיָה לָנוּ, דְּבָרֵי יָמֵינוּ
הַמְּדַהֲיָמִים, וּמַעוֹלָם רַק
מִמֶּנִּי וּמֵעֵלָה הָיִיתִי
בֵּת קִימָא
רְאֵה, הִנֵּה הַחֲלִי
מִטַּפֵּס וְאוֹכֵל מֵעֵתָה
גַּם אֶת בְּטָנִי
הַבָּלָה
וּרְאֵה, הֲרֵי בֵּי הָאֲשָׁמָה

לְחַשׁ נְחָשִׁים
זוֹכֵר וּמוֹכִיר
עֶבֶר עֶכּוֹר וְלֹא נְהִיר
וְאֲבִלִי וְחָרִי כָּל כְּלִי
כָּל הַנּוֹתָר בֵּי אֵינּוֹ אֶלָּא
מִסִּכַּת יָדַיִם נִשְׁוֹאוֹת בְּתַחֲנוּנִים
אֵינִי חֹפֵצָה עוֹד בְּשָׁנִים
שְׁאוֹלוֹת מְנַצַּח

בְּמִקְדָּשׁ שִׁיבָא בְּאוּגִיָּין
יֹשֵׁב כִּהֵן עָטוּי כְּלוֹ בְּאַפְרָה
אָדָם. כָּל סוּגֵד וּמִתְפַּלֵּל
פּוֹשֵׁט יָד וּמִקְבֵּל קִמְיָן קָטָן
וְשֵׁם עַל מִצְחוֹ
חֲשַׁבְתִּי בְּלִבִּי שְׁמָא
אִף אֲנִי וְרֵאִיתִי שֶׁד

קופץ ממצחי
עמדו הפרחים
הפתמים מסביב
לולדות וצוחו
לא לא לא

נחשי שערי מאפירים מאליהם
אורנים מעצמם בנפים
בנפי שיבה אפרות
בנפי שיבא מאפרות שלי
עולות בארבות
עורגות לרגע רקיע.
לבנת ספיר
קורצת אלי
מוזמנת
אל חלל קדמון

שם מקהלת צפרים
גדועות אבר (ושמא היו
אלה אנשים) משמיעה
שיר שרפים שנפלו
שיר אים ומחריד
בהד יללת תנים
לאמור: הבו לנו
בנפי עטלפים

הבו בנפי עטלפים
ליעפים מלכת
בנפי עטלף ללטה
עצבות שבורי לב
ליפי נפש ושדודי
גו יתנו נא בנפי
עטלף לעוף אל ארץ
עיפה וצל, שם יבוא כל
אבל לתנות, שם לבשה
הארץ פסות תכריכים
מאפירות

כְּנָפֵי עֲטֹלָפִים לִי
לְעֹטֹף אֶת אֲבָלֵי
אֲחִיזָה בְּהַפּוּד
מֵעֲנָף שִׁבְרֵירֵי

יְדֵי קְאֵלֵי־מָה שְׁלִי
מְקַשְׁרוֹת וְאֲנִי מְשַׁקֶּרֶת
עֵינַיִם לֹא מְקַבְּרוֹת
מֵעֲלָה וּמִטָּה תָּרָה
אֲחֲרֶיךָ בְּאֶבֶץ וּבִסְפִיר
לֹא עוֹד אֱלֹה, וְשָׁמָּה
אִף אִשָּׁה מֵעוֹלָם לֹא הָיִיתִי

גָּלָה לִי, הִגָּלָה אֵלַי
הֵיכֵן מִסְתִּיר אֶתָּה
עֲכָשׂוּ אֶת פְּנֵיךָ
מִפְּנֵי תִשׁוּקְתִי הַהֶרְסָנִית
הַנּוֹאֶשֶׁת וּמִי אֶתָּה שְׂאֵלֶיךָ אֲנִי
כֹּה מִשְׁתַּקְּקֶת

* שִׁיבָא (או שִׁינָה) הוא האל הממונה על ההרס בתוך מחזור הכריאה והחורבן על פי תפיסת העולם של הדת ההינדית.

** ג'נטאר מנטאר = מצפה כוכבים. אחד מהחשובים מצוי בעיר אוֹנְיֵין, שהיתה מרכז אסטרונומי חשוב למעלה מאלפיים שנה ומוכרת בספרות העברית של ימי הביניים בשם ארין. בעיר קיים גם מקדש חשוב ביותר לאל שיבא.